

Wyrok z dnia 24 lutego 1998 r.

I PKN 543/97

Przepis art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładów pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. z 1990 r. Nr 4, poz. 19 ze zm.), według którego wypowiedzenie pracownikowi stosunku pracy, w sytuacjach określonych w art. 41 KP nie jest dopuszczalne między innymi w czasie usprawiedliwionej nieobecności pracownika w pracy, jeżeli jeszcze nie upłynął jeszcze okres uprawniający pracodawcę do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, ma zastosowanie również do zwolnień indywidualnych (art. 10 ust. 1 w związku z art. 1 ust. 1 tej ustawy).

Przewodniczący SSN: Teresa Flemming-Kulesza (sprawozdawca), Sędziowie SN: Andrzej Kijowski, Barbara Wagner.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 1998 r. sprawy z powództwa Teresy Ś. przeciwko „S.” Spółce z o.o. w P. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie z dnia 19 czerwca 1997 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e

Teresa Ś. wniosła o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę. Strona pozwana - Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością „S.” w P. wniosła o oddalenie powództwa.

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Koźienicach wyrokiem z dnia 14 kwietnia 1997 r. uznał za bezskuteczne wypowiedzenie umowy o pracę powódce Teresie Ś., dokonane przez pozwaną zakład pracy „S.” z dnia 14 marca 1997 r. ze skutkiem na dzień 30 czerwca 1997 r. Sąd Rejonowy ustalił, że w chwili dokonania wypowiedzenia

powódka znajdowała się „na zwolnieniu” i korzystała z zasiłku od 5 listopada 1996 r., a zatem podlegała ochronie przed wypowiedzeniem z art. 41 KP oraz z art. 5 ust. 3 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy.

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie wyrokiem z dnia 19 czerwca 1997 r. oddalił apelację pozwanej od tego wyroku. Sąd II instancji podzielił pogląd Sądu Rejonowego, że do powódki ma zastosowanie „art. 5.1 ust. 3” ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. stanowiący, że nie jest dopuszczalne wypowiedzenie stosunku pracy, między innymi, w czasie innej usprawiedliwionej nieobecności w pracy, jeżeli nie upłynął jeszcze okres uprawniający zakład do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia (co w przypadku powódki nie miało miejsca). Sąd Wojewódzki uznał za niesłuszne powoływanie się na art. 10 ust. 3 tej ustawy ponieważ dotyczy on ochrony podmiotowej czyli kręgu osób „szczególnie chronionych, jak na przykład członków zarządu zakładowej organizacji związkowej, natomiast nie ma odniesienia do sytuacji opisanej w art. 41 KP”.

Pozwana wniosła kasację od tego wyroku, podnosząc zarzut naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 10 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy oraz „niewłaściwe zastosowanie art. 5 ust. 3 w związku z art. 41 KP przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie”. Wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Kozienicach z dnia 14 kwietnia 1997 r. [...] i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa. Strona pozwana powołała się na to, że wypowiedzenie umowy o pracę powódce było dopuszczalne, ponieważ - w myśl art. 10 ust. 3 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania stosunków pracy - może nastąpić rozwiązanie stosunku pracy z pracownikami, których stosunek pracy podlega szczególnej ochronie w przypadku niezgłoszenia sprzeciwu przez zakładową organizację związkową w terminie 14 dni od otrzymania zawiadomienia o zamierzonym wypowiedzeniu. W przypadku powódki zakładowa organizacja związkowa nie wyraziła sprzeciwu. Z treści art. 10 ust. 1 i 3 nie wynika, aby jego stosowanie wyłączone było w przypadku art. 41 KP, który jest jednym z przepisów stwarzających szczególną ochronę stosunku pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie jest uzasadniona.

Z treści art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 1990 r., Nr 4, poz. 19 ze zm.) wynika, że do indywidualnych zwolnień pracowników z przyczyn opisanych w art. 1 ust. 1 tej ustawy stosuje się odpowiednio jej przepisy z wyjątkiem art. 2-4. Nie budzi zatem wątpliwości, że stosuje się w takim przypadku („odpowiednio”) art. 5 ust. 3 tej ustawy. Ten przepis nie jest bowiem objęty wyłączeniem. Stanowi on, że wypowiedzenie pracownikom stosunków pracy w sytuacjach, o których mowa w art. 41 Kodeksu pracy, nie jest dopuszczalne w czasie urlopu trwającego krócej niż 3 miesiące, a także w czasie innej usprawiedliwionej nieobecności pracownika w pracy, jeżeli nie upłynął jeszcze okres uprawniający zakład do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia. Przepis ten ma zatem zastosowanie do indywidualnych zwolnień z przyczyn wymienionych w art. 1 ust. 1 ustawy. Stosowanie jego nie jest wyłączone na podstawie art. 10 ust. 3 ustawy, który reguluje wypowiedzenie stosunku pracy pracownikowi podlegającemu szczególnej ochronie. Hipoteza tego przepisu wyraźnie odnosi się do szczególnej ochrony „z mocy przepisów kodeksu pracy lub przepisów szczególnych”. Nie odnosi się zatem do przypadków szczególnej ochrony przed rozwiązaniem umowy o pracę, wynikającej z przepisów samej ustawy o tzw. zwolnieniach grupowych. Przykładem takiej szczególnej ochrony jest ograniczenie dopuszczalności wypowiedzenia umowy o pracę wynikające z art. 5 ust. 3 ustawy. Przepis ten odwołuje się wprawdzie do treści art. 41 KP, lecz jedynie w tym sensie, że przenosi do swej hipotezy „sytuacje opisane” w tamtym przepisie. Zakres ochrony przed zwolnieniem reguluje natomiast samodzielnie. Stosowanie art. 41 KP jest wyłączone w przypadkach rozwiązywania stosunku pracy na podstawie art. 10 ustawy w tym znaczeniu, że pracownik, do którego ten przepis mógłby być zastosowany, jest chroniony przed zwolnieniem w ramach zakreślonych w art. 5 ust. 3 ustawy. Nie ma zatem istotnego znaczenia, czy ochrona wynikająca z art. 41 KP jest objęta normą art. 10 ust. 3 ustawy.

Nietrafny okazał się zarzut kasacji, w zaskarżonym wyroku nie doszło bowiem do naruszenia wskazanych w niej przepisów. Wobec powyższego kasacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 393¹² KPC.

=====